

מסורת הש"ס

(א) ב"ק כג: ע"ש, ט (מנה)
(ב) א' (מנה) טו.
(ג) נ"י בתוספות בדבור
שלאחר זה ד"ה נשאת כו'
בדבור המועד לא פליג
בפרישת לעיל כו'.
(ד) ב"ק מו: כ"ב (כ"ג).
(ה) אולי כ"ל בענין.

גליון הש"ס

גמ' הוא קיימא לה ביהודה
בחי. עין מה דף קנ"ג ע"א
מדר' בראיה:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אי איהי וכו'
כיון דלא חשש לבדוק
יפה: (ב) בא"ד דלא שכיח
שתתרפא ובגמ' ובמדרש
לה:

תוספות ישנים

שור מועד דמק. וא"ת
האך יתקן רבי על זה
הלא מקרי שמעתי
בפיר' כ"ל הרב (ב"ק
כג:). וליכא מחל' דפליג
בני טעמי דש"ס
וכי' דמשמעות דורשים
איכא בניהוי וי"ל א"ת
ומ"מ מיהי ראה (ומכא)
(ומכא) מקרי כרש"ב
דמלתא זימני היא חוקה.
וא"ת י"ל נ"ל לומר דה"ל
עמו בכל מקום דב"י וזמני
היא חוקה: (א) ובסופה
ה"ל אם היא דקאמר תלא
י"ל לאלתר או לאחר עבר
ש"ס. ונראה דר"ל לאלתר
מדאמרין לקמן דלמר לה
אדעתא דהכי לא גרשתיך.
ואי מיידי לאחר עבר ש"ס
מאי קאמר אדעתא דהכי
לא גרשתיך הלא עבר כחיו
מגרה לא דלמארקין במתני'
אלא ודאי לאלתר תלא
וטעמא משום דכיון שעברה
על דברי חכמים שפסקיה
ינשאו לו קנסין לה. א"ת
מ"ה אמרין תלא משליש
בלא כחיה דמק טעות
דלמא דלמארקין לא ה"ל
דעמה ע"ש ש"י אש"ס
עשר שנים ולא ילדה ואלו
היו יודעין כן לא נשאליה
אש"ס דלמא לקמן לא ה"ל
דגמרא ואי לאלתר מאי
קאמר דלמא אם תשעה
עמו עשר שנים תלי. ל"כ
דלמא עבר ש"ס קאמר
תלא. והא דקאמר לקמן
דלמא לא אדעתא דהכי
לא גרשתיך. ש"ק א"ת
אלוהי ויחמר דבת גניס
היא לא הייתי מגרשה
וכל אשר כפוחי ביד
לחיות לפיט טעות היתא.
ור"ל תלא בלא כחיה
ובלא חוקתא דש"ס שאלו
הכחשיו ויחללו ואין להם
כחיה אין להם חוקתא:
השתא הוא דכתיב. ואין
להקשות א"ת משליש וזמני
אמאי אין לה כחיה מאמר
השתא הוא דכתיב וי"ל
דענת השתא הוא דכתיב
מועלת לענין שלא יוצאו
ש"י בעליה אל הכחיה
שנתנו בידה אבל אינה
מועלת להוציא הכחיה
מיד שלפני: שתיקוהו
יפה לך מדבורך. משום
דלמר לא אלו הייתי
יודע שכן הוא אפי' לא
תנתינו לי מהא מנה לא
הייתי מגרשך ומנא גמ'
בטל וניהי ממזרים ומנא
דבניהו משמע דלא מני
אמר לה הכי אלא שפאר
לה משום ש"ס רע אי
מוציא. אבל כהא לא פירש
לה המשום עקרות הוא
מוציא וא"ת מניא אמרה

קובעת לה וספ. לסמוך עליה להיות דייה שעתה דתמן (מנה דף ג.)
כל אשה שיש לה וסת דייה שעתה ולא מטמאין לה למפרע מעת
לעת ועוד דלא קובעת לה וסת והגיע זמן וסתה ולא דקה טמאה
לאורח בזמנו בלא: **ואינה מטמאה מן הוספ.** אפילו נעקרה פעמים
שדקה ב' וסתה ולא ראתה וסינתה
ראייתה ליום אחר ב' פעמים אפילו
הכי מחזקין וסתה לכשיגיע ואם לא
דקה טמאה לאורח בזמנו בלא:
אדעתא דהכי לא גרשתיך. אילו
הייתי יודע שאת בת בניס לא
גרשתיך ומנא גמ' בטל למפרע:
מקריק לה רב פפא. ואי מני בעלה
לכטולי גמ' בזה כי שתק מאי היו
אנן מי שתקין הא ודאי אדעתא
דהכי לא גרשה אלא מדשתקין
ודאי לא מני לכטולי דאמרין ליה
מספיקא קא מגרשת לה ולא איכפת
לך זה וגמרת דעמך לגרושין: **אלא.**
אי איכא למפטריה הכי פטרינן ליה
דאמרין ליה השתא היא דאצריה
שחורה להיות בריאה מחוליה: **מינה.**
יודע אני שמחמתה הוא שאין לי
בניס ולא אתן כתובה: כל שכתב
זרע פתול יורה כחן אינה מוטמא:
הוא

אמרין השתא הוא דברייתא: יהא אבא מינה והיא אמרה מינה אבא רבי אמי
דבריה שבינו לכינה נאמנת וטעמא מ"י. היא קיימא לה ביהודה כחן הוא לא
קים ליה ביהודה כחן ואמר איהו איזיל אינסיב איתא ואיבדוק נפשיא אבא רבי
אמי אף בוז יוציא ויתן כתובה שאני אומר כל הנרשא אשה על אשתו ויוציא ויתן
כתובה רבא אבא ר' נרשא אדם כמה נשים על אשתו והוא דאית ליה למיוייגיה

לא מחזקין לה בעקרה עד לאיתחוק בתלת זימני וא"ת מן השלישי נמי לא תפסיד כתובה דתימא ליה השתא הוא דכחשי כמו שאומר
לראשון ולשני י"ל דטענה דהשתא הוא דכחשי לא מהני להוציא אלא לענין שלא תחזיר מה שגבתה מראשון ומשני אבל קשה דאי בשהה
עמה י' שנים היכי קאמר בסמוך גבי נישאת לרביעי והיו לה בניס או דלמא מני אמר לה אדעתא דהכי לא גרשתיך והא אע"ג שהיא בת
בניס על כרחו הוא לר"ך לגרשה כיון דלא זכה ליצנות ממנה לכך נראה לר"י דלאחרת תלא שלא בכתובה ולא משום קנס דקנסוהו כמו
בשניות לפי שנישאת באיסור מדקדצי בסמוך לרביעי והיו לה בניס מהו דתימצעה לשלישי ואי קנס הוא היכי תימצע לשלישי אלא
נראה לר"י דבשלא הכיר בה אייתי והיא שלא בכתובה משום דמ"מ מקח טעות ומ"מ כשיש לה בניס מן הרביעי חזרת ומתענת לשלישי דלגאלא
מילתא דלאח טעות הוא וכן מלא ר"י בהלכות דרזי יהודאי גאון דכלל הכיר בה איירי אבל הכיר בה י"ס לה כתובה והא דקמי
בתוספתא נישאת למי שאין לו בניס תלא שלא בכתובה מפני שנישואיה נישואי מינות נראה שהסופרים טעו וכתבו מינות במקום טעות דלא
שייך כאן לשון מינות כלל: **א"י איהי שתקא אנן מי שתקין.** וא"ת דתמן בהשולח (גיטין מו: וס) המוציא אשתו משום אילונית רבי יהודה
אומר לא יחזיר כו' נשאת לאחר והיו לה בניס והיא מוצעת בכתובה א"ר יהודה אומר לה שתיקומך יפה מדבורך והשתא תפסה הסם אי
היא שתקה אנן מי שתקין וי"ל דהסם כיון דתקין לרבי יהודה דלא יחזיר ליכא למיחש לקלקולא ורגנן אע"ג יחזיר לא חיישין הסם לקלקולא
כיון דלא (א) חשיב לבדוק אלא בסימני אילונית גמר דעתו לגרש בכל ענין ולהכי שתקין וכי מוצעת בכתובה מני אמר לה אדעתא למיחש
כתובה לא גרשתיך אבל הכא דליכא תקנה דלא יחזיר פריך שפיר היכי שתקין ואפי' רגנן אלא חייש הסם לקלקולא היינו דוקא בנסק
אילונית דכיון דלא חש לבדוק יפה גמר לגרש בכל ענין אבל הכא יכדו לבדוק ומיחש דלא שמוס בניס מוציאה שכבר נישאת לשני בנס
ולא היו לה בניס איכא קלקולא ולהכי פריך לכ"ע אנן מי שתקין ואי נמי שפיר הא דמשמע בהשולח דלא מני מקלקל לה אלא כשאמר
לה משום ש"ס רע וגדר ואילונית אני מוציאך והכא אע"ג דלא אמר לה משום עקרות אני מוציאך מני מקלקל לה דכ"י ומשני דהכא לא
שייך קלקולא דאמרין השתא הוא דברייתא ובעשה שגרשה לא היתה ראויה אבל ש"ס רע וגדר ואילונית איכא קלקולא כשנתגלה לבסוף
שהש"ס רע היה שקר ולא היתה אילונית גם מתחלה דלא היתה לא הוה בריאה לעולם וגדר נמי כיון שיכול להפך כאלו לא היה נדר ואם
תאמר דכ"ק דנדה (דף יב: וס) אמר גבי אשה שאין לה וסת לא יחזיר אפי' הדר ואיתקן משום קלקולא והשתא והא אין יכול לקלקלה
דאמר השתא הוא דברייתא כדאמר' הכא ואר"י דלא ר"ל דקלקול בניס אין רפואה מועלת כ"כ ולכן כשעה שגרשה לא היתה בת בניס דלא
שכיח (א) שפירא לגמרי מגרש לה אבל קלקול דקום שכיח להתרפאות ולא גמר ומגרש דיאמר אלו הייתי יודע ש"ס מועלת לי לא הייתי
גרשה וה"ה ר"ל שלמה מדריש"י מירך דהסם י"ס לחוש שמתקעב וסמ כמו שהתקעב לקבוע סמוך לגירושין דליכא למימר השתא הוא דברייתא
דא' איגלא מילתא למפרע דבעוד שהיתה מחזיק איצריה: **ש"ב י"ג ב"ב** היא נאמנת. תימא דמנא איירי דאי בשהה עשר שנים
עמו למה לי טעמא דאין יורה כחן אפילו יורה כחן נמי יוציא ויתן כתובה לפי שלא זכה ליצנות ממנה ואי לא שהה נישואי שמה עיניה נתנה
לאחר כשנה אחריה דסוף נדרים (דף ג: דתמן כדאשונה היו אומרים ג' נשים יוצאות וטעלות כתובה השמים בני לניקן פי' גלו לשמים
שאין יורה כחן דהכי משמע הסם בגמרא כו' חזרו לומר שלא תהא אשה נותנת עיניה בזהר ומקלקלת על בעלה אלא השמים בני לניקן
יעשו דרך בקשה יבקשו שניהם רחמים או כמו שפיר"ח שיעשו סעודה ויפייסו וכו' דהתם באינה בזה מחמת טענה והכא בצאה מחמת
טענה מ"מ נישואי שמה נתנה עיניה בזהר ועוד דהתם אם אין בזה מחמת טענה מני נפקא לה מיניה ובמשה ראשונה למה אמרו יוציא ויתן
כתובה והיא דקום שמתקין דכופין בצאה מחמת טענה ולא חייש' שמה עיניה נתנה בזהר איכא לאוקמא בידוע שהוא עקור או בשהה
עמו י' שנים ויש לו בניס מאשה אחרת דאי לאו בצאה מחמת טענה לא היו כופין משום ביטול פריה ורביה כיון דיש לו בניס ודך דהכא ליכא
לאוקמה בשהה י' שנים ויש לו בניס ובזה מחמת טענה דא"כ אפי' יורה כחן נמי כופין כיון דלא זכה ליצנות ממנה ומיהו י"ל קל"ה דכיון דיש
לו בניס אין לתלות ב"באום שלו אלא אית לן למימר דאדרבה אינה היא דלא זכתה כדאמר לעיל ולכן לריבה טעם דירה כחן ואע"פ שיש לו
בניס מאשה אחרת שמה אח"כ נתקלקל ויש להחמינה דמונה מילתא דשהה י' שנים ולא ילדה ומה שלא אמרה מיד משום דעד י' שנים לא היינו
חוששין לדבריה דהוה תלין בעיניה נתנה בזהר א"נ איכא לאוקמא בזהר שמה עיניה נתנה בזהר א"נ איכא לאוקמא בזהר שמה עיניה נתנה בזהר
לא ר"ל להפסידה ואוקמיה אדון משנה ראשונה דלא חשו לעיניה נתנה בזהר והיא דנדרים באינה בזה מחמת טענה מ"מ למשנה ראשונה
יוציא ויתן כתובה משום דשמה אין לה הנאה משמשים כ"כ כשאין יורה כחן או שטוענת שפירא שיהא לה זכר דמי שאין לו בניס חשבו כמה ורבי"ר
יחזק בן רביו מאיר פירש דהכא אנוסת לשליש ואלא דלמרי תלא בלא כתובה וקמ"ל דאי אמרה דאין יורה כחן דלמנתה ולא תפסיד כתובהה
ממנו דמוציא ליה כיון דאין ראוי לבניס וקשה לר"י דמתוך הלשון משמע דהוא אמר מינה והיא אמרה מינה שיהיו יחד הרבה ולא
הולידו מחמת כן באים לב"ד ועוד ק"ק דלמה אין לחוש שטוענת כן ומשקרת בשביל כתובה וה"ר שמואל ב"ר חיים פירש דהכא
איירי כששהה ע"ס השלישי י' שנים וכרש"ב דלמר בתלת זימני היא חוקה דמסקנא דשמעתי כוותיה אחי דקאמר הוא אומר

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות סה.

ושור המועד. רבי לא פליג אקרא אלא כלומר התם מתקיימין
דברי רש"ב דלא מיתחזקין אלא בתלת זימני:

נישאת למי שאין לו בניס תצא בלא כתובה. משמע דמן השני
יש לה כתובה וכן משמע בסמוך דקאמר נישאת לשלישי
ולא היו לה בניס מהו דליתבעיה
הנך קמאי משמע שהשני נתן לה
כתובה ותימא לר"י דלמאי יש לה
כתובה מן השני הא כיון דלאר לה
לשלישי א"כ סבר דבתי זימני הו"א
חזקה וכו' משום דאמרה ליה השתא
הוא דכחשי ונסתחפה שדכו אם כן
מאי קבעי נישאת לשלישי כו' מי מני
אמרי לה דלגאלא מילתא דאת גרמת
או דלמא מניא אמרה השתא הוא
דכחשי תלא אע"ג דלא נישאת לשלישי
אין לה כתובה מן השני אלא מוטעם
דמני אמרה השתא הוא דכחשי
ואר"י דלענין ממון מודה רבי דלא
הו חזקה עד לאיתחזק בג' זימני
כדאשכחן בשור המועד כשור המועד
לא פליג כדפירשתי לעיל ומיהו תימא
דהשתא לענין איסורא לא סמכין
ארזו נשים דחזין לבניס משום
דאיתרע רובא ע"י דאיתחזק בתי
זימני ולענין ממון סמכין אהאי רובא
אע"ג דאיתרע בתי זימני ובעלמא
אמר' איפכא דלזילין בתי רובא לענין
איסורא ולענין ממון לא אזילין א':
תצא בלא כתובה. לכאורה נראה
דוקא בשהה ע"ס השלישי
דומיא דנשאת לשלישי ולא היו לה
בניס דבסמוך וטעמא דלענין ממון

הוא
לראשון ולשני י"ל דטענה דהשתא הוא דכחשי לא מהני להוציא אלא לענין שלא תחזיר מה שגבתה מראשון ומשני אבל קשה דאי בשהה
עמה י' שנים היכי קאמר בסמוך גבי נישאת לרביעי והיו לה בניס או דלמא מני אמר לה אדעתא דהכי לא גרשתיך והא אע"ג שהיא בת
בניס על כרחו הוא לר"ך לגרשה כיון דלא זכה ליצנות ממנה לכך נראה לר"י דלאחרת תלא שלא בכתובה ולא משום קנס דקנסוהו כמו
בשניות לפי שנישאת באיסור מדקדצי בסמוך לרביעי והיו לה בניס מהו דתימצעה לשלישי ואי קנס הוא היכי תימצע לשלישי אלא
נראה לר"י דבשלא הכיר בה אייתי והיא שלא בכתובה משום דמ"מ מקח טעות ומ"מ כשיש לה בניס מן הרביעי חזרת ומתענת לשלישי דלגאלא
מילתא דלאח טעות הוא וכן מלא ר"י בהלכות דרזי יהודאי גאון דכלל הכיר בה איירי אבל הכיר בה י"ס לה כתובה והא דקמי
בתוספתא נישאת למי שאין לו בניס תלא שלא בכתובה מפני שנישואיה נישואי מינות נראה שהסופרים טעו וכתבו מינות במקום טעות דלא
שייך כאן לשון מינות כלל: **א"י איהי שתקא אנן מי שתקין.** וא"ת דתמן בהשולח (גיטין מו: וס) המוציא אשתו משום אילונית רבי יהודה
אומר לא יחזיר כו' נשאת לאחר והיו לה בניס והיא מוצעת בכתובה א"ר יהודה אומר לה שתיקומך יפה מדבורך והשתא תפסה הסם אי
היא שתקה אנן מי שתקין וי"ל דהסם כיון דתקין לרבי יהודה דלא יחזיר ליכא למיחש לקלקולא ורגנן אע"ג יחזיר לא חיישין הסם לקלקולא
כיון דלא (א) חשיב לבדוק אלא בסימני אילונית גמר דעתו לגרש בכל ענין ולהכי שתקין וכי מוצעת בכתובה מני אמר לה אדעתא למיחש
כתובה לא גרשתיך אבל הכא דליכא תקנה דלא יחזיר פריך שפיר היכי שתקין ואפי' רגנן אלא חייש הסם לקלקולא היינו דוקא בנסק
אילונית דכיון דלא חש לבדוק יפה גמר לגרש בכל ענין אבל הכא יכדו לבדוק ומיחש דלא שמוס בניס מוציאה שכבר נישאת לשני בנס
ולא היו לה בניס איכא קלקולא ולהכי פריך לכ"ע אנן מי שתקין ואי נמי שפיר הא דמשמע בהשולח דלא מני מקלקל לה אלא כשאמר
לה משום ש"ס רע וגדר ואילונית אני מוציאך והכא אע"ג דלא אמר לה משום עקרות אני מוציאך מני מקלקל לה דכ"י ומשני דהכא לא
שייך קלקולא דאמרין השתא הוא דברייתא ובעשה שגרשה לא היתה ראויה אבל ש"ס רע וגדר ואילונית איכא קלקולא כשנתגלה לבסוף
שהש"ס רע היה שקר ולא היתה אילונית גם מתחלה דלא היתה לא הוה בריאה לעולם וגדר נמי כיון שיכול להפך כאלו לא היה נדר ואם
תאמר דכ"ק דנדה (דף יב: וס) אמר גבי אשה שאין לה וסת לא יחזיר אפי' הדר ואיתקן משום קלקולא והשתא והא אין יכול לקלקלה
דאמר השתא הוא דברייתא כדאמר' הכא ואר"י דלא ר"ל דקלקול בניס אין רפואה מועלת כ"כ ולכן כשעה שגרשה לא היתה בת בניס דלא
שכיח (א) שפירא לגמרי מגרש לה אבל קלקול דקום שכיח להתרפאות ולא גמר ומגרש דיאמר אלו הייתי יודע ש"ס מועלת לי לא הייתי
גרשה וה"ה ר"ל שלמה מדריש"י מירך דהסם י"ס לחוש שמתקעב וסמ כמו שהתקעב לקבוע סמוך לגירושין דליכא למימר השתא הוא דברייתא
דא' איגלא מילתא למפרע דבעוד שהיתה מחזיק איצריה: **ש"ב י"ג ב"ב** היא נאמנת. תימא דמנא איירי דאי בשהה עשר שנים
עמו למה לי טעמא דאין יורה כחן אפילו יורה כחן נמי יוציא ויתן כתובה לפי שלא זכה ליצנות ממנה ואי לא שהה נישואי שמה עיניה נתנה
לאחר כשנה אחריה דסוף נדרים (דף ג: דתמן כדאשונה היו אומרים ג' נשים יוצאות וטעלות כתובה השמים בני לניקן פי' גלו לשמים
שאין יורה כחן דהכי משמע הסם בגמרא כו' חזרו לומר שלא תהא אשה נותנת עיניה בזהר ומקלקלת על בעלה אלא השמים בני לניקן
יעשו דרך בקשה יבקשו שניהם רחמים או כמו שפיר"ח שיעשו סעודה ויפייסו וכו' דהתם באינה בזה מחמת טענה והכא בצאה מחמת
טענה מ"מ נישואי שמה נתנה עיניה בזהר ועוד דהתם אם אין בזה מחמת טענה מני נפקא לה מיניה ובמשה ראשונה למה אמרו יוציא ויתן
כתובה והיא דקום שמתקין דכופין בצאה מחמת טענה ולא חייש' שמה עיניה נתנה בזהר איכא לאוקמא בידוע שהוא עקור או בשהה
עמו י' שנים ויש לו בניס מאשה אחרת דאי לאו בצאה מחמת טענה לא היו כופין משום ביטול פריה ורביה כיון דיש לו בניס ודך דהכא ליכא
לאוקמה בשהה י' שנים ויש לו בניס ובזה מחמת טענה דא"כ אפי' יורה כחן נמי כופין כיון דלא זכה ליצנות ממנה ומיהו י"ל קל"ה דכיון דיש
לו בניס אין לתלות ב"באום שלו אלא אית לן למימר דאדרבה אינה היא דלא זכתה כדאמר לעיל ולכן לריבה טעם דירה כחן ואע"פ שיש לו
בניס מאשה אחרת שמה אח"כ נתקלקל ויש להחמינה דמונה מילתא דשהה י' שנים ולא ילדה ומה שלא אמרה מיד משום דעד י' שנים לא היינו
חוששין לדבריה דהוה תלין בעיניה נתנה בזהר א"נ איכא לאוקמא בזהר שמה עיניה נתנה בזהר א"נ איכא לאוקמא בזהר שמה עיניה נתנה בזהר
לא ר"ל להפסידה ואוקמיה אדון משנה ראשונה דלא חשו לעיניה נתנה בזהר והיא דנדרים באינה בזה מחמת טענה מ"מ למשנה ראשונה
יוציא ויתן כתובה משום דשמה אין לה הנאה משמשים כ"כ כשאין יורה כחן או שטוענת שפירא שיהא לה זכר דמי שאין לו בניס חשבו כמה ורבי"ר
יחזק בן רביו מאיר פירש דהכא אנוסת לשליש ואלא דלמרי תלא בלא כתובה וקמ"ל דאי אמרה דאין יורה כחן דלמנתה ולא תפסיד כתובהה
ממנו דמוציא ליה כיון דאין ראוי לבניס וקשה לר"י דמתוך הלשון משמע דהוא אמר מינה והיא אמרה מינה שיהיו יחד הרבה ולא
הולידו מחמת כן באים לב"ד ועוד ק"ק דלמה אין לחוש שטוענת כן ומשקרת בשביל כתובה וה"ר שמואל ב"ר חיים פירש דהכא
איירי כששהה ע"ס השלישי י' שנים וכרש"ב דלמר בתלת זימני היא חוקה דמסקנא דשמעתי כוותיה אחי דקאמר הוא אומר

פיליה
דיוורא כחן הוא ואמאי מיניה כתובה. וגבי מתני' דנדרים נמי שבינו דשליש נשים יוצאות וטעלות כתובה
איכא לעיניה ר"ל משנה אחריה לא פליג למשנה ראשונה אלא משום עיניה נתנה בזהר או לאו הכי
לאפוקי ויהיב לה כתובה ומ"ש מנה לי בידך והלאה או איני יודע פטור. וי"ל כיון דנתחייב לו בשעת נישואין

עין משפט
גר מצוה

ק"ו א מ"י פ"ו מהלכות
מקו ממון הלכה א':
ק"ב ב מ"י פט"ו
מהלכות אשתי
הלכה יד סנה עשין מט
טושי"ע א"ע סימן קנד
ספ"ק פ (ונכר אלפס עד
סוף פ"ו דכתובות דף
ק"ב):
ק"ב ג טושי"ע שם ספ"ק
יח:
ק"ב ד שם ספ"ק יט:
ק"ב ה מ"י שם נ"ה
וה"ע טושי"ע שם
ספ"ק י:
ק"ב ז מ"י פ"ד שם
סנה שם טושי"ע
א"ע סימן א ספ"ק ט
וסמן עו ספ"ק י:

מוסף רש"י

ואין מטהרת מן הוסת.
לפסוקה כל ימי וסתה שמה
תראה (נדה כט).

תוס' דה מקמאי

אמר אדול ואנסר אחתא
ואבדוק נפשיא אמר רב
אמאי אף בוז יוציא ויתן
כתובה לפי' רב אחא
משכחא ולפי' המאור
איכא לפרושי דאמילתא
לדליל קרי דקתינה איהי
מינה ואמר אדול
ואבדוק נפשיא דאנסיב
אתתא ואם יהיה לו
בניס ממנה נמצאו דבריה
בראים. אבל לאיבא מרי
י"ל לאו אמילתא לדליל
קרי דא"כ היכי קאמר
ר' אמי אף בוז יוציא
ויתן כתובה דהא במילתי'
לדליל ליה לא כתובה אלא
אמאי קדתינה שהיה
עמה עשר שנים אינו רשאי
ליטול ויוציא ויתן כתובה.
אמר הבעל לא אנרשנה
אלא אדול ואבדוק נפשיא
ואם יהיו לו בניס ממנה
א"ר אמאי יוציא ויתן
כתובה. הוא אומ' הפילה
בתי עשר ולא אצריא
הותי אומרת לא הפלתי
מירא א"ר אמי אף בוז היא
נאמנת דאם איתא דאפלה
נפשה בעקרתא לא מחזקא
אמר נשאת לשלישי ואמרה
איהי אפילי' ויש לי כתובה
והוא אומר לא הפילה ולית
בא כתובה כה"ג מאי
בעל מחזקין. א"ר אמרת
נמי הפלתי כלומר ויש
בא כתובה והוא אומר לא
הפילה כלל משתי' דאיהו
נאמן ולא אמר' בהא
נפשה בנפולית לא מחזקא
לדריש כתובה מירו. ומאי
הה"ה הרב אלפס בהאי
אמרה מיניה לענין כתובה
קא' כיון מנה לי בידך
והלא אמר איני יודע.
לא נהיר דהיבא דאמר
הוא מינה דבעי לאפוקי
בלא כתובה דהאי כנון
דאומר מינה קודם נישואין
דאי בשעת נישואין היתה
ראויה לבניס ולבתא הכי
אינה ראויה לא מפתרה
כתובה בהם דנסתחפה
שדחו (וא"כ) איכא לעיני
דאמר ק"ל כרב נחמן ור'
יהושע דאמרין מנה לי בידך
והלא אמר איני יודע פטור
אע"ג דק"ל כ"ג גבי
מקח טעם כי לא הוה אומר
לאי' כי אלא דרובת איש את
דאיהו דהיבא דרבי רשמה
בר עירך. א"ר אסיקא
בפ"ק דכתובות שאני התם
דאיכא חזקה נמנפיה א'
נמי משום דאיכא למימר
מינא אבל הכא כי היכי
דאיכא חזקה לדידה דבת
בניס איכא חזקה לדידה